

Lennart «Rosa Pantern» Hansson

Lager liv i løypa

– Du løper fortere om du har det moro, sier Lennart Hansson. Han er Nordens kanskje mest profilerte løper, og ingen tviler på at «Rosa Pantern» har det gøy når han løper.

Av Runar Gilberg

Vi synes vi har sett han overalt – i Knarvikmila og St. Olavsloppet, i Fjellmaraton og Gøteborgsvarvet. Lennart Hansson dukker opp i stadig nye forkledninger, men hele tida med sitt helt spesielle kjennetegn, en rosa panter, på hodet.

Visst løper han fort, men viktigere enn å vinne, er det å lage liv underveis. Ablegøyene sitter løst, og om anledningen byr seg tar han

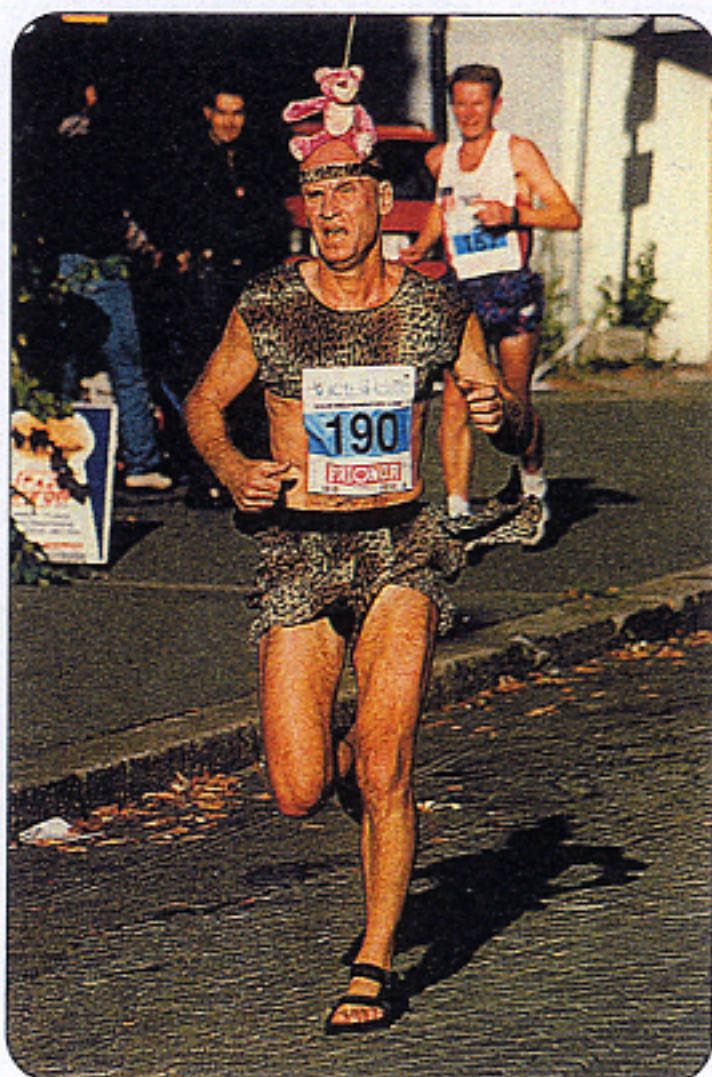

Liv og løye: I snart tre tiår har Lennart «Rosa Pantern» vært et muntra-sjonselement i løpsmiljøet i både Sverige og Norge.

Starten: Det hele begynte i et sykkelritt med en godt synlig panter på baksetet.

Skinn og sandaler: Mange av sine beste løp har Lennart gjort i sandaler, som her i Oslo Maraton i 1996.

Nesten naken: Mange av draktene til herr Hansson er av det heller lette slaget.

seg tid til en flørt og en svingom med tilskuerne. I sin ungdom var han både mannekeng og konkurransedanser, og det er ferdigheter han har tatt med seg inn i det heller trauste løpsmiljøet.

– Om det går et minutt eller to saktere, hva betyr vel det? Når en har holdt på så lenge som jeg, må en ha andre mål enn egen framgang, og kan jeg bidra til å gi den sporten jeg liker så godt litt ekstra publisitet, så er det bare positivt, sier svensken.

Den ekstra oppmerksomheten han har gitt løpinga er alt anna enn liten.

Fotografene og journalistene elsker han – og dermed også arrangørene som mer enn gjerne vil ha omtale av løpet sitt. Til mange arrangement blir han invitert år etter år.

Men som det alltid skjer når noen stikker nesa – eller penisfuturalet – litt ekstra fram, så finnes det noen som surmuler og synes det blir for mye.

– Noen vil alltid være misfornøyde, men det tar jeg ikke så tungt. Viktigere enn de få surmulerne er de mange som setter pris på påfunnene mine. En gang var jeg uheldig å mista den rosa panteren min i trengselen i starten. Da var det hele tida tilrop og spørsmål om hvor den var blitt av. Folk savna den, og de ønsker den skal være med. Panteren er blitt et kjennetegn og en del av meg sjøl, forteller 53-åringen som har løpt med figuren i over 20 år.

Å avfeie Lennart Hansson som PR-kåt moromann og ablegøyemaker blir uansett for lettvindt. Galskapen og seriøsiteten finnes i én og samme person, og herr Hansson har meninger om det meste og stor glede av å uttrykke dem.

– Jeg har aldri vært redd for å si det jeg mener. Generelt synes jeg folk er alt for forsiktede og utydelige. Det er en vis mann som har sagt at alle bør si minst tre «nei» hver dag. Men

mange tør ikke si nei. Når jeg spør dem om de vil være med på St. Olavsloppet, svarer de «ja, det kunne vært moro», og når løpet nærmer seg, så blir de ikke med likevel.

Sjøl kjører jeg bestandig «ja eller nei», og det gjør livet enklere og bedre for meg sjøl og andre. Da slipper en å ha uvissheten hengende over seg.

«En gang var jeg uheldig å mista den rosa panteren min i trengselen i starten. Da var det hele tida tilrop og spørsmål om hvor den var blitt av. Folk savna den.»

Både i livet og på heimesida si har Lennart Hansson gitt følgende sitat en sentral plass: «Døde fisker flyter med strømmen – levende svømmer imot!»

Lennart Hansson er helt klart en levende – men samtidig kald –

fisk. Ikke redd for å stikke seg ut, ikke redd for å skissere hvordan verden – i alle fall den som handler om løping – burde vært om han fikk bestemme.

Det skal vi komme tilbake til. Men først litt om hvordan det hele begynte, hvordan Rosa Pantern kom på banen.

Jo, det var mens Lennart Hansson enda var i 20-åra. En kamerat av han mente det var på tide med et bilde av seg sjøl i avisa. Lennart kunne ikke forstå at det skulle være så vanskelig, og et veddemål om hvem av de to som klarte det først, ble inngått.

Sjøl sagt vant Lennart. Han meldte seg på et sykkelritt og stilte opp med en stor Rosa Panter på bagasjebrettet. Damesykkelen var skral, sykkelformen til Lennart likeså, og tospannet – Hansson og Pantern – ble liggende sist. Men publikum og konkurrenter heia, og etterpå var det Lennart Hansson det var bilde av i avisa.

– Jeg oppdaga i alle fall to ting. Det var rene «dopingene» å ha med seg Pantern i konkurran-

sen. Folk heia mye mer på meg enn på de andre, og jeg fikk masse energi. Det andre var at media likte det de så. Jeg fortsatte å delta i konkurranser, og på 12 uker var jeg avbildt 20 ganger i avisa. Jeg vant veddemålet.

Siden fortsatte Hansson og kameratene hans å finne på stunt. De meldte seg på sykkelritt under navnet «brødrene Fåglum» – fire brødre som ble verdensmestre i lagtempo på 1970-tallet.

– Etterpå kom en virkelig Fåglum bort til oss og fortalte at han syntes det var så moro at fire brødre til med samme navn som han sjøl var begynt å sykle.

Og sjøl sagt stod det reportasje om de fem spreke «Fåglumbrødrene» i avisa dagen etterpå.

– Litt skøy må en finne på, sier Lennart som fortsatte med å finne på artigheter i småløp tidlig på 80-tallet. I 1986 var både han Rosa Pantern klar for den første større konkurransen, Gøteborgsvarvet. Etter debuten på 1.27 ble det pers ti år på rad og bestetid på 1.14.

– Fra 1990 trente jeg seriøst, og på det meste hadde jeg et snitt på 12,9 mil i uka gjennom hele året. I 1990 begynte jeg også som trener i Solvikingarna, og det gjorde at treninga mi ble bedre. Jeg var jo med på alle øktene.

Det var det også mange andre som var. I starten var de fem-ti på fellestreningene, men mot slutten var det om lag hundre.

– I Gøteborgsvarvet kunne vi i Solvikingarna stille med 200 løpere. Vi var en breddeklubb. Bare 5-6 var inne blant de 100 beste i Gøteborgsvarvet. For

oss var miljøet og det sosiale viktigst. Vi hadde fellestreninger tre ganger i uka og fant på stadig nye ting. I løpet av de 14 årene jeg var trener, var aldri to økter like. Folk var bestandig spente på hva jeg hadde funnet på når de kom på trening, for de visste ikke hva som skulle

«For oss var miljøet og det sosiale viktigst. Vi hadde fellestreninger tre ganger i uka og fant på stadig nye ting. I løpet av de 14 årene jeg var trener, var aldri to økter like.»

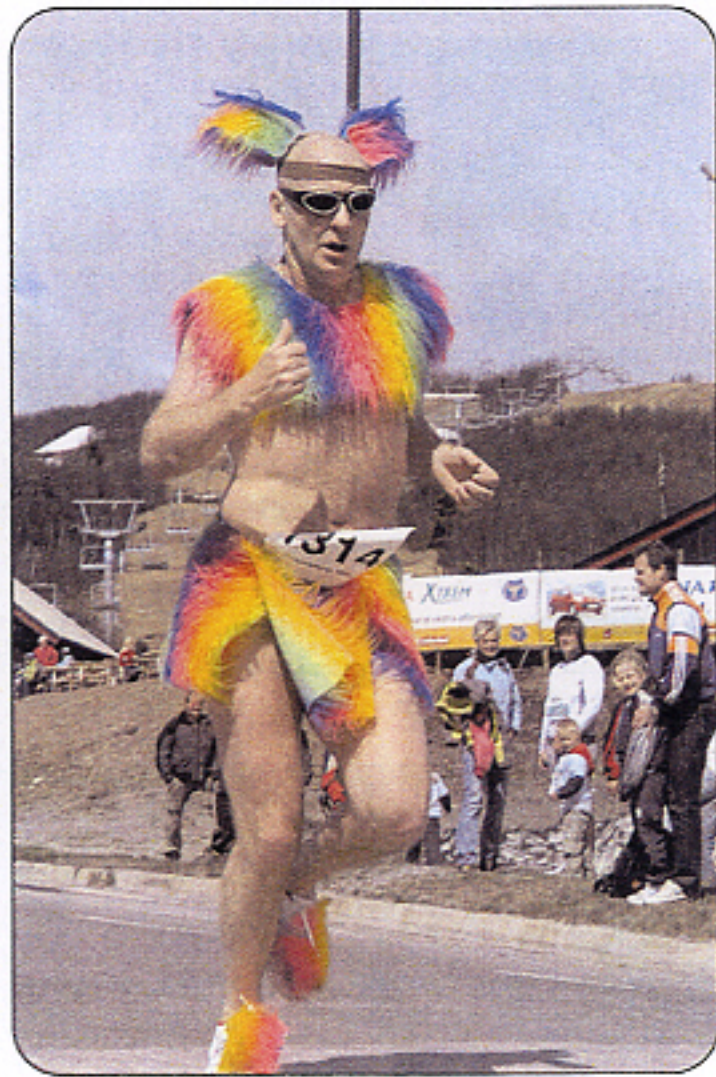
Lennart med «make»: I en svært så «fordelaktig» drakt løp Lennart Hansson og Jessica Åström Gøteborgsvarvet i 2001.

Svaksynt i St. Olavsloppet: I mange år har Lennart Hansson og hans Synsam-sponsede lag vært et muntert innslag i St. Olavsloppet.

Fjærlett: Årets kostyme har vært flagrende og fargerikt. (Foto: Bjørn Johannessen)

skje. Vi løp kortintervaller i skogen, langintervaller i snøen, vi kunne springe med staver, løpe i vann, klatre i berg, spille indiansk fotball, slåball eller kaste stokker. Nøkkelordet var variasjon, men bestandig øvde vi på å avslutte sterkt.

Og det er en av kjepphestene til Lennart Hansson: Skal du bli god til å spurte, så må du trene på å spurte.

– Før 3000 m hinder-løpet i EM sa jeg til treningskompisene at Mustafa Muhamed kom til å bli nummer fire – etter å ha dratt feltet underveis. Han øver ikke spurt og lander på hælen.

Mustafa ble nummer fire etter å ha vært den som holdt farten oppe et par runder mot slutten.

– Ved å trene som vi gjorde, lærte vi oss til å bli robuste og sterke i hodet. I en konkurranse vet du aldri hva som hender. Du bestemmer ikke alltid løpsopplegget sjøl. Det kan være kaldt, det kan bli varmt, det kan være bratt, det kan være glatt. Da er det fint å ha lært seg å være glad i utfordringer.

I 2005 var Lennart Hanssons periode som trener i Solvikingarna over. Det oppstod uoverensstemmelser med ledelsen i klubben. Nå er han trener i Hällesåker IF der det foreløpig er bare to på trening.

– Men det kommer fort flere. Hällesåker er en fotballklubb som jeg er trener for, og vi har nettopp starta opp friidrettsavdeling. Jeg er også trener i kommunen og for en orienteringsklubb pluss at jeg er trener for en rekke enkeltpersoner. I tillegg er jeg også ansvarlig for den fysiske treningen til en fotballklubb i førstedivisjon. Uten å skryte må jeg kunne si at jeg har godt ord på meg som trener. Solvikingarna vil ha meg tilbake, men nå vil jeg ikke, smiler Lennart.

Jeg spør han hvorfor Norge har hatt flere gode langdistanseløpere enn Sverige, trass i at Sverige har både større løp og dobbelt så mange innbyggere.

– Vi har bredden og de gode løpa, dere har toppen og en langt bedre treningskultur. Svensk langdistansetrening er pinlig. Det virker som om trenerne er redde for å spørre de som har vært gode, hvordan de trente. Vi har hatt gode kenyanere boende i Sverige i 15 år, men nesten ingen er interesserte i å vite noe om treningen deres. I stedet skules det stygt på dem, og en er misfornøyd med at de stikker av med seirene og premiepengene.

Skal en bli god, må en lære av de beste, ikke av dem som er like dårlig som en sjøl, sier Lennart som hele tida har hatt god kontakt med de Sverigebaserte kenyanerne.

Men om herre Hansson har mer tro på norsk enn svensk treningskultur, så synes han til gjengjeld best om de svenske løpa. I Sverige har de flust av store løpsarrangement – Göteborgsvarvet, Lidingøppet, Midnattsloppet, Stockholm Marathon for å nevne noen. Og han tror han vet hvorfor vi mangler slike i Norge.

– Dere er alt for glade i klasseinndeling. I Det Norske Fjellmaraton er det 72 klassevinnere, men det dere gløkker, er at det også er 72 klassetapere. Året etter er det minst 72 som ikke har lyst til å være med, for det er ikke morsomt å stå på sisteplass.

I Göteborgsvarvet har vi én vinner og null tapere, for lista er så lang at ingen orker å bla

«Å løpe gir både fysisk og psykisk velvære. Alle burde springe. Sjøl håper jeg å kunne holde på til jeg er like gammel som de 80-åringene som elegant hopper opp på premiepallen på Beitostølen.»

reindyrke én distanse, men hele tida skal drive og lage et tilbud til alle. Oslo Maraton burde inneholdt bare helmaraton og vært arrangert om høsten, og så kunne en hatt et stort separat halvmaratonløp om våren. Slik det er nå, blir det bare forvirring – når folk forteller at de har løpt Oslo Maraton, og så viser det seg at det er en 5 kilometer de har løpt. I Stockholm Marathon er det maraton som gjelder, og alle vet at du har løpt 21 km viss du har vært med på Göteborgsvarvet.

Ved å prøve å gjøre alle til lags, mister en det viktigste – egenarten og den fellesskapsfølelsen en gir til løperne når alle deltar i samme konkurranse på samme distanse, sier den engasjerte svensken.

Sjøl om Lennart Hansson er en individualist som ikke er redd for å stikke seg ut, så er han likefullt fellesskapets talsmann, og han vil ha store og gode løpsarrangement. Det er i de sosiale løpa han trives aller best. Som i St. Olavsloppet.

– Det er et fantastisk arrangement. Først og fremst fordi det varer i fire dager, og vi rekker å bli kjent med hverandre. Det blir noe helt annet enn et endagersløp der en kommer, løper og drar. St. Olavsloppet må for all del ikke bli ødelagt, verken av lagledere som fisker løpere over fra andre lag eller av løpere som har det så travelt at de kutter svingene og gjør det trafikkfarlig. Jo mer massebevegelse og jo mindre konkurransebevegelse det blir, jo flere lag kommer. Det viktigste er ikke å vinne, men å delta!

Jeg og laget jeg springer for, har hatt mange flotte opplevelser der, og vi har fått en utrolig støtte fra publikum, arrangør og andre lag, særlig svenske. Vi snakker aldri om tider eller plasseringer. For oss er det viktigere å ha det moro enn å springe fort. Men har en det gøy, så springer en også fortere.

– Hvor mye trener du nå?

– Jeg fører ikke dagbok lenger, men ligger vel på 6-8 mil i uka. Nå blir det ikke to økter om dagen lenger. Det hender til og med jeg blir påvirket av været. Det skjedde aldri før. Nå er jeg også trener uten å være med på alle øktene sjøl, og det gir meg litt andre muligheter. Men sjøl om det i snitt kanskje blir en hviledag i uka, så trener jeg veldig regelmessig. Jeg må ha kontinuitet i det for å unngå skader, og så ønsker jeg å være et godt forbilde for dem jeg er trener for. En må leve som en lærer.

– Hva vil du si er det viktigste løpinga har gitt deg?

– Løpinga har gitt meg hele min identitet og masse sjøltillit. En vokser på å sette seg mål og oppnå dem. Å løpe gir både fysisk og psykisk velvære. Alle burde springe.

Sjøl håper jeg å kunne holde på til jeg er like gammel som de 80-åringene som elegant hopper opp på premiepallen på Beitostølen. Løpinga gjør meg ung til sinns. Alle synes jeg

tilbake for å finne ut hvem som kom sist. Slutt med den evindelige klasseinndelingen og dere skal se at løpa begynner å vokse.

Et annet problem med de norske arrangementa er at en ikke tør å

Lennart Hansson

Alder:	53 år
Bosted:	Hällesåker utenfor Göteborg
Yrke:	Arbeider i trykkeri
Sivil status:	Ugift, takk og lov!
Klubb:	Hällesåker IF
Idrett:	Løping + litt svømming, sykling, triatlon – har prøvd alt!
Trener:	Sin egen
Perser:	33 på 10 km, 1.12 på halvmaraton, 2.34 på maraton, 8.40 på 100 km (alle satt som 40-45-åring)
Meritter:	Sølv på maraton i nordisk mesterskap for veteraner, gull-, sølv- og bronsemedaljer fra veteran-SM, «En svensk klassiker» (Lidingøppet, Vätternrunden, Vansbrosimningen og Vasaloppet i løpet av 12 måneder) i 1989
Kuriøse meritter:	«Beste kvinne» i Oslo Maraton, beste publikummer i Hultsfred 100 km, beste kostyme i Midnattsloppet 5 ganger og i Nyårs Doppet to ganger, sunget i Dagsrevy-innslag fra Oslo Maraton og pussa tennene i et innslag fra 100 km i Trollhättan på Sportspegelen på SVT.
Heimeside:	www.rosapantern.com

er pigg, og sjøl føler jeg meg som en 22-åring. Ikke rart siden jeg oppholder meg så mye blant ungdommer. Det gir energi.

Løping er dessuten friskvern. Siden 1985 har jeg til sammen hatt seks sjukedager. Jeg er aldri sjuk. Eller skada. Noen tror at skader nærmest kommer av seg sjøl. Det gjør de ikke. Skader kommer når en har gjort noe feil. Blir en skada, skal en ikke dra til legen og få kortison eller tabletter. En skal spørre seg sjøl hva en har gjort feil og så rette på feilen. Så kan en løpe glad videre.

Sier Lennart Hansson. Med en Rosa Panter på hodet. I 1995 ble et helsides bilde av han i avisa Politiken kåra til årets sportsbilde i Danmark. Da hadde han løpt maraton i sandaler og blitt nummer to i nordisk.

Lennart Hansson har satt alle sine perser med sandaler på beina.

Og et leende om munnen.